

er meget muligt, at Opmærksomheden ikke dengang var særlig henvendt derpaa. Det vilde være aldeles urimeligt, om noget enkelt Medlem af Thinget eller en Deel af Repræsentationen i det Hele vilde paastaae, at Opmærksomheden til en hvilken som helst Tid maatte være lige henvendt paa alle enkelte Spørgsmaal. Særlig maa jeg fremhæve nogle Momenter, der forklare denne Uopmærksomhed. Der var Ingen, der troede paa, at den Minister, der oprindeligt modtog Forslaget vilde bruge denne Bevilling. Jeg har gennemløst paany, og har saaledes i fristt Erindring de Folkethings-Forhandlinger, som have fundet Sted om dette Spørgsmaal, og Enhver, der kjendte lidt til den daværende Minister, der saae, hvorledes han behandlede Spørgsmaalet, og læste hans Uttringer, maatte være paa det Næne med, at han i det Nær ikke vilde bruge Pengene (Afbrydelse). Ja, han sagde ikke absolut, at han ikke vilde bruge dem, men Ingen, som læser Forhandlingerne igjennem, kan have mindste Tvivl om, hvad Tanken var. Dette fremgaaer baade af, hvad der blev yttret af et æret Medlem af dette Thing — han er desværre ikke her, han nyder Livet i Syden — man kunde undertiden fristes til at misunde ham, og af selve Ministerens Uttringer, at denne var ikke tilfunds at optræde som den, der reformerede Universitetet, og derfor gik Bevillingen forholdsvis let igjennem, da Ingen ret troede paa, at han vilde benytte den. Jeg troer, at de ærede Medlemmer, som bleve saa tilfredse, da jeg nævnedes dette, ville erkjende, at jeg har Ret, men jeg tilføier, at hvis det havde været Biskop Kierkegaard, som havde villet have med denne Sags Gjennemførelse at gøre, saa havde Sagen i een Henseende været en anden, thi da var der personlige Garantier. Jeg er nødt til at udtale mig om personlige Forhold aldeles frit og aabent; jeg haaber, at Thinget vil erkjende, at jeg ikke har sagt et eneste Ord uden alt muligt Hensyn til Thinget og Personlighederne. Hovedsagen, mine Herrer, er jo imidlertid denne, at vi skulle ikke votere, om vi finde det rigtigt i og for sig abstract taget, at Sagen ordnes administrativt eller ikke; men vi skulle votere, om vi finde en saa stor Opfordring netop nu til at see

denne Foranstaltning fremmet, at vi vilde votere Penge dertil; thi vi vide, at dersom Pengene ikke voteres, skeer der ikke Noget. Det er altsaa aldeles urigtigt, naar man siger, at Voteringen dreier sig om det Spørgsmaal, hvorvidt det er i og for sig rigtigt, at en Sag som denne afgjøres administrativt eller ei, men Spørgsmaalet er, om vi for Diebliffet ved at votere disse Penge skulle opfordre Ministeren til at bringe Spørgsmaalet til Afgjørelse, eller om vi ved at udskyde Bevillingen skulle opfordre ham til at bringe Sagen for gjennem et Lovforslag, og man vil see, at i enhver saadan Votering ligger der en vis Udøvelse af en Statsmyndighed, saa at der er ikke den mindste Inconsequent i, at man i en Samling er tilbøielig, i en anden ikke, gjør Modstand i en Samling stærkere end i en anden. Dermed har jeg søgt efter Evne at paavise, at der virkelig ligger Noget i den Indvending, som er bleven fremhævet, mod den administrative Afgjørelse af saadaane Spørgsmaal, som man vil, at vi gennem en særlig Bevilling skulle vække Haanden til.

Nu kommer jeg til Realitets-spørgsmaalet. Dette er blevet meget udførlig drøftet, og det kan ikke falde mig ind at optage det i sin Heelhed igjen. Det Væsentlige, som er sagt til Forsvar for det nye Princip's Gjennemførelse, synes mig at være sagt af det ærede kongevalgte Medlem, som flere Gange har havt Ordet i denne Sag, om jeg ikke hukker feil, det 10de kongevalgte Medlem (Fischer). Men det forekommer mig, at om ogsaa det, han sagde, kunde være ganske rigtigt, saa ramte han dog, saavidt jeg formaaer at see, ikke den egentlige Hovedsag. Han har naturligvis aldeles Ret i, at det ikke gaaer an at sammenstille en gammel, — nei jeg vil sige en ældre udmærket Universitetslærer som Examinator med en ny uopprøvet praktisk Theolog, som uden Erfaring i Undervisning pludselig kaldtes til Examinator. Det er soleklart, at det vilde være en aldeles falst Maade at stille Spørgsmaalet paa. Men man skal, mener jeg, overhovedet ikke her tale om Personer mere end nødvendigt. Man maa tage Hensyn til Institutionen. Nu er Spørgsmaalet, mine Herrer, gennem hvilken